

la rehabilitació, captació i mobilització d'habitatges i locals del nucli antic olotí. Donada la bona resposta que va tenir en el seu moment, l'Ajuntament ha aprovat fer enguany una ampliació de la partida destinada a la rehabilitació d'immobles i la millora de l'accessibilitat al barri. Totes les iniciatives que tinguin per finalitat millorar la ciutat i els seus edificis són molt ben rebudes per la població.

>> Cases en procés de restauració al nucli antic d'Olot. (Foto: QUIM ROCA)

EL GIRONÈS

Text i foto > **DANI VIVERN**

Tot pengim-penjam | Aventuro la teoria que les autoritats estan més pendents de buscar un viver per a les plantes de Temps de Flors i de pagar interessos per la inversió no efectuada a la Casa Pastors que de la descoordinació del transport públic. És poc creïble l'excusa d'Adif: diu que no hi ha hagut temps de formar maquinistes per reposar la freqüència dels trens d'alta velocitat d'abans de la pandèmia, que ja és trist. Però encara és menys creïble que les autoritats nostres no reaccionin. Tampoc no s'entén el dubte sobre quina part de la plaça d'Espanya i dels voltants de l'estació és de qui, si del municipi o d'Adif. Se suposa que aquestes coses han d'estar escripturades i ben establertes en algun despatx de l'Administració. Doncs sembla que no. Ara, els polítics no sempre han de ser l'ase dels cops: l'escassetat de ma-

terials està afectant, per la pujada de preus, el ritme de construcció d'obra pública i privada, i això es nota sobretot en projectes de gran volum, com la nova Clínica Girona o l'encara no començat nou hospital de la regió sanitària.

... però mirem endavant | La capacitat d'aguant dels gironins és a prova de tot. Ni els terres plens de fulles sense recollir; ni els contenidors envoltats de deixalles i trastos; ni la prohibició de pagar el bus en metàl·lic, com si el diner ja fos il·legal, com sembla que es pretén; ni l'embrutada vandàlica de murals a Santa Eugènia i a Sant Narcís; ni l'immobilisme ja preocupant a l'hora de posar una mica d'ordre entre tant de desgavell... Res no és capaç de commoure l'estoic esperit del ciutadà comú, que potser està més pendent del Girona FC —quan escric això, en *play off*—; de si Stuardi marcarà encara més gols; de si, de content que estarà, aprendrà català, o de si Marc Gasol durà el seu equip al cel del bàsquet. I és natural que el personal no vulgui saber gaire res de penúries i que estigui més pel *panem et circenses* mentre la Covid ho permeti. Millor mirar endavant... i descobrir racons que, encara que siguin ben a tocar de casa, poden passar desapercebuts a molts conciutadans. Per exemple, passejar per les hortes de Santa Eugènia no fa cap mal. A d'altres, però, els inspiraran més les noves o renovades superfícies comercials, de les quals obvio esmentar els noms.

>> Estany de les hortes de Santa Eugènia, un espai poc conegut.

Il·lustradors il·lustres | Les presentacions de llibres sovintegen, les propostes teatrals continuen engrescant, i fins i tot les exposicions i mostres d'art solen acollir un nombre generós de visitants. N'és un exemple l'exposi-

ció que Llagostera ha dedicat al pintor i cartellista Emili Vilà (1887-1967), fill d'aquella població. L'Ajuntament ha adquirit recentment una quarantena d'olis i dibuixos de l'artista, que va tenir els seus anys de glòria a la França dels anys vint com a il·lustrador, fins al punt de rebre distincions com la de cavaller de la Legió d'Honor.

I parlant d'artistes, cal dedicar unes paraules al pintor Josep Niebla, que va morir el novembre passat. Va néixer a Tetuan el 1945, però l'any 1962 ja era a Girona. Són molt conegudes les seves «marines» de gran format, tot i que va treballar també peces més abstractes, escultura, tipografia... Després de cinquanta anys de creació ininterrompuda, Niebla deixa una enorme quantitat d'obres —seves i d'altres autors— que segurament passaran a engrandir el patrimoni municipal i que seria bo de veure en una antològica com a homenatge. Més de dues-centes exposicions que va fer per tot el món l'avalen.

EL PLA DE L'ESTANY

Text > **XAVI XARGAY**

Necrològiques | Jeroni Moner, Salvador Boix, Joan Pontacq i Enric Crespi han mort. Han estat, cadascun des del seu àmbit i des dels seus interessos, persones amb un pes específic en la cultura de la capital pladestanyenca. Jeroni Moner, *Noni*, que ens va deixar fa més temps, va fer aportacions essencials i transcendents al patrimoni banyolí: el Museu Arqueològic, l'Arxiu Comarcal i el claustre del monestir, les instal·lacions olímpiques de rem per als Jocs del 1992, la seva intervenció en la redacció del Pla Especial del Barri Vell de Girona i en la recuperació de la muralla, amb el seu passeig, en són alguns exemples. També va exercir de president del Centre d'Estudis Comarcals. Salvador Boix, el més gran dels quatre, va ser el pal de paller durant anys i panys de la Confiteria Boix, que ha endolcit tantes hores a la gent de la comarca. Fill de Miquel Boix, alcalde banyolí, es va implicar sobretot en el Centre de Catòlics de Banyoles, que va presidir durant molt de temps